

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Forord

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 4", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 4*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon; Finn Hauberg Mortensen, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 1998 , s. 1. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-f-txt-shoot-id3f11d879-cf8f-4eab-a83d-6f10eee4a994.pdf> (tilgået 26. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 4

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Dog Resultatet blive hvad det nu skal blive, allerede dette er herligt at anskue Hr. Prof., naar han staaer der og prophetisk stirrer hen for sig, indtil han øiner Systemet og Realisationen af længe paatænkte Planer; eller naar han, som i disse sidste Dage, fæster Øiet paa de himmelske Ting, tæller Stjernerne, beregner deres Løb, speider efter hine fjerne Kloders himmelske Beboere, glemmende Jorden og Jordlivet, Stater, Riger, Lande, Samfund, Individuer over den mageløse Opdagelse, at ogsaa i astronomisk Henseende indtager Jorden en høist respectabel Plads paa Himlen. Dog Resultatet blive, hvorledes det nu bliver, dette Sidste er og bliver af yderste Betydning, at Prof. Heiberg har kastet sig paa Astronomien. Er dette ikke en Lykke, om ei for Astronomien saa dog for Theologien? Da Hr. Prof. for et Par Aar siden i sit apokalyptiske Digt afslørede Himlens Hemmeligheder, og en tjenstvillig Kritik samt en geskæftig Opinion ikke dunkelt just lod forstaae, at Prof. Heiberg nu var bleven Dante, begyndte jeg i al Stilhed at frygte. Den, der til hiin Tidlidt omhyggelig agtede paa vore Forhold, vil vist ikke negte, at der stundom yttrede sig Phænomenener, der syntes at tyde paa det Forfærdelige, at Prof. H., der tillige altid har været Philosoph, pludseligen skulde undergaae en ny Metamorphose, og træde frem som Den, der var kommen til Verden for at løse Theologiens Gaader. Dette vilde nu være blevet pudseerligt nok, men ønskeligt var det dog neppe. Nu har Prof. valgt og valgt Astronomien. Der er da ingen Fare mere; thi det vil være en let Sag fremtidig at holde ham astronomisk beskæftiget. Fremgangsmaaden er ganske simpel, en lignende som den Pernille bruger mod Vielgeschrey i Holbergs *Stundesløse*. Man lader i et eller andet Blad indløbe astronomiske Forespørgseler til Hr. Prof.; i et udenlandsk Blad lader man ham afæske et astronomisk votum o. s. v. Skulde dette ikke findes tilstrækkeligt, saa vover man det Yderste. Man udklæder tvende Leietjenere som Udsendinge fra et fjernt stjernekyndigt Folk, der ere komne for at becomplimentere Hr. Prof. samt at forelægge ham en astronomisk Gaade, ved hvis Besvarelse det skal vise sig, at han er den af hiint Folk forventede Frelser. Til den Ende ere Leietjenerne saaledes instruerede: saasnart Hr. Prof. har svaret, ligegyldigt hvad, falde de paa Knæe og tilbede ham. I denne Stilling forkynde de Resten af deres Ærinde, at de ere komne for at afhente ham – jeg vedder Prof. H. skriver aldrig mere Vaudeviller, men forlader Fødeland og os Alle. See er dette ikke en Lykke for Theologien, og maa man dog ikke altid være Hr. Prof. H. taknemlig, i sin Tid at han skrev Julespøg og Nytaarsløier, i disse Dage, at han gjør Spøg og Løier ved Nytaar og gjør det saa godt, at han selv troer det er Alvor.